

מן לבנון - זה יעקב. באר מים טיים זה יצחק, הינו שבוטב וישב יצחק עם באר לחי ראי. ומה הבאר? זו השכינה. למי - זה חי העולמים, צדיק חי העולמים, ואין להפריד אותם. חי הוא בשני עולם העליון. למעלה, שהוא העולם העליון. חי כלפי העולם התהтонן. והעולם הפתחון בשביילו קים ומאריך.

בא ראה, הלבנה לא מאריה אלא כשרואה אותה משמש, וכיוון שרואה אותו - מאריה. ועל בן באר לחי ראי הוא והוא, ואז מאריה ועומדת במים חיים. למי ראי, כדי להתמלא ולהיות מאריה מהמי הvae.

בא ראה, כתוב (שמואל-ב כ) ובנינו בן יהודע בן איש חי, שהיה צדיק והאריך לדורו, כמו המי שלמעלה מאיר לעולם, ובכל זמן הבאר הגז לחי מסתכלת ורואה כדי להאריך, כמו שאמרנו. ויישב יצחק עם באר לחי ראי, הינו שפטות בקחתו את רבבה, ויישב עמה והתחמד שם רבקה, חשך בלילה, שפטות שרט עמה, ואלו תחת לראשי. ובאו וראה, יצחק היה בקרית ארבע אחריו שפט אברהם. מה זה ויישב יצחק עם באר לחי ראי? שהזדווג עמה, ואלו באotta הבאר לעורר האבה, כמו שאמרנו.

פתח רבי יצחק ואמר, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף וויחי הוא שם. וזרח השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם. וזרח השמש, לא שמש דנhair, לפארה, דבר את חי בהירה, ואתנאהיר וזרח מאטר עלאה דקיימה עליה, מפמן זורח פרדר. ובא השמש, לאזדווג באורה דסירה. (קהלת א) הוליך אל דרום, דאייהו

לבנון, hei קרא אמר אבל hei אויקמו, מעין גנים דא אברם באר מים חיימן דא יצחק, ונזלים מן לבנון דא יעקב. באר מים חיימן דא יצחק, הינו דכתיב ויישב יצחק עם באר לחי ראי. ומאי באר דא שכינטא. לחי, דא חי העולמים, צדיק חי העולמים ולית לאפרשא לו, חי הוא בתרי עולםין, חי לעילא, דאייהו עלמא עלאה, חי לגבי עלמא תפאה, ועלמא תפאה בגיניה קיימת ונחרא. היא חי, סירה לא אתנהיר, אלא כד חמיא ליה לשמשא, וכיוון דחיזא ליה, אתנהיר. ועל דא היא באר לחי רואי ודאי, וכדין אתנהיר, וקיימת במיין חיין, לחי ראי, בגין לאחמליא ולאתנהיר מהאי חי.

היא חי, כתיב (דף קלו ע"א) (شمואל ב כ"ג) ובנינו בן יהודע בן איש חי דהוה צדיק ונחריר לדיריה, כמה דחי דלעילא נהייר לעולמא. ובכל זמנא היא באר לחי אספהל וחמי, בגין לאתנהיר כדקאמן. ויישב יצחק עם באר לחי ראי. הינו דכתיב, (בראשית כה) בקחתו את רבבה, ויתיב בהירה, ואתחד עמה, חשך בלילה, דכתיב, (שיר השירים כ) שמאלו פחת לרائي. ותא חי, יצחק בקירת ארבע הויה בתר דמיה אברהם, מהו ויישב יצחק עם באר לחי רואי, לאזדווג בה, ואחד ביה בה הוא

בירא, לאחער רחמיותא כדקאמן. פתח רבי יצחק ואמר, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם. וזרח השמש, לא שמש דנhair, לסירה, דבר את חי בהירה פדיין גהרא, ואתנאהיר וזרח מאטר עלאה דקיימה עליה, מפמן זורח פרדר. ובא השמש, לאזדווג באורה דסירה. (קהלת א) הוליך אל דרום, דאייהו